

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3889/2019
01.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Јелисавчић, адвокат из ..., против тужене „Ракета АБ“ ДОО Бајина Башта, коју заступа Мирослав Тешић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 505/2019 од 20.06.2019. године, у седници одржаној 01.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 505/2019 од 20.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу, Судска јединица Бајина Башта П1 907/18 од 19.11.2018. године, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу за период од јула 2014. године, закључно са мајем 2015. године а) исплати на име накнаде штете због изгубљене зараде укупно 329.780,95 динара, са законском затезном каматом по доспелости сваког појединачног износа до исплате и да за исти период б) у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Ужице, здравствено осигурање Републичком фонду здравственог осигурања – Филијала Ужице и за незапосленост Националној служби за запошљавање; као и да му накнади трошкове поступка од 188.606,88 динара, са каматом по Закону о затезној камати од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 505/2019 од 20.06.2019. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Ужицу, Судска јединица Бајина Башта П1 907/18 од 19.11.2018. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде исплати 257.955,46 динара, са каматом и то: на износ од 222.405,42 динара од 25.04.2015. године до исплате, на износ од 27.650,03 динара, почев од 30.04.2015. године до исплате и на износ од 7.900,01 динар, почев од 31.05.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је део захтева од досуђеног до траженог износа накнаде штете услед изгубљене зараде за износ од 71.825,49 динара, са каматом као у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да за тужиоца на износ од 93.360,46 динара уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежним фондовима; док је ставом

петим изреке, преко досуђеног, до траженог износа, тужбени захтев одбијен. Ставом шестим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца према туженом, на име законске затезне камате на износе из наведеног става, повучена. Ставом седмим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 175.452,12 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде (став 2, 4 и 7 изреке) тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији тужени не указује на постојање друге битне повреде због које ревизија може да се изјави у смислу члана 407. ЗПП.

Апелациони суд је након одржане расправе у смислу члана 383. став 4. ЗПП утврдио да је правноснажном пресудом Основног суда у Ужицу, Судска јединица у Бајиној Башти П1 482/14 од 09.02.2015. године, поништено решење туженог од 31.12.2013. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, закључен 01.01.2011. године, а туженом је наложено да тужиоца врати на послове и радне задатке према његовој стручној спреми. У поступку извршења наведене пресуде, тужилац је одбио позив за враћање на рад 06.04.2015. године и о томе обавестио туженог, па му је радни однос престао са 08.04.2015. године. Тужилац због незаконитог отказа није радио од 01.01.2014. године до 08.04.2015. године, а тужени је обрачунао да му на име изгубљене зараде – нето зараде припада 329.290,00 динара у висини минималне зараде са минулим радом. Тужени је од овог износа 24.04.2015. године, исплатио 122.900,00 динара, у корист ББ (по основу алиментације по решењу Основног суда у Ужицу И 2729/10 од 06.08.2010. године) и 41.695,00 динара, у корист Credit Agricole banka Srbija a.d., Нови Сад (по основу решења о административној забрани из маја 2011.године), а остатак нето зараде од 164.695,00 динара, исплаћено је тужиоцу на текући рачун. На обрачунати износ изгубљене зараде (од 329.290,00 динара) обрачуната је и на рачун тужиоца уплаћена законска затезна камата од 29.640,60 динара, рачунајући од доспелости сваког појединачног месечног износа, закључно са 24.04.2015. године, што са већ исплаћеним износом од 164.695,00 динара, укупно износи 194.335,60 динара. Истовремено су исплаћени припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање и порези и на терет послодавца и на терет запосленог на нето износ изгубљене зараде од 329.290,00 динара. Вештак је обрачунао припадајућу накнаду за тражени период у две варијанте; по првој варијанти, тужиоцу на име изгубљене зараде за период 01.01.2014. до 08.04.2015.припада 422.650,46 динара, што је обрачунато по последње оствареној месечној заради коју је тужилац остварио за месец март 2013. године, у износу од 27.650,03 динара, јер је од априла 2013.године до 31.12.2013. године, био на боловању и годишњем одмору; а по другој варијанти износ од 497.334,03 динара, обрачунато према просечној заради два упоредна радника на пословима возача. Тужилац је накнаду штете потраживао у висини изгубљене зараде обрачунате према заради упоредног радника. а према налазу вештака од 12.09.2016. године. Вештак је нашао да је исплатом износа на текући рачун тужиоцу исплаћена накнада изгубљене зараде закључно са петим месецом 2014.године, а да му за период од 01.06.2014. године до

08.04.2015. године, припада још износ од 329.780,95 динара, на које износе потражује и законску камату од доспелости до исплате, као и уплату доприноса за обавезно социјално осигурање на име тужиоца. Првостепени суд је усвојио овај тужбени захтев.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је побијаном другостепеном пресудом примењено материјално право из члана 191. став 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...са изменама), када је тужени обавезан да тужиоцу исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду и да у корист тужиоца уплати одговарајуће доприносе за обавезно социјално осигурање.

Висина припадајуће накнаде правилно је обрачуната према месечној заради од 27.650,03 динара, коју је тужилац остварио на свом радном месту за месец март 2013.године, пре незаконитог престанка радног односа, што за спорни период износи 422.650,46 динара. Ово из разлога што је тужилац од априла до 31.12.2013. године, био на боловању и годишњем одмору, а накнада штете му према члану 191. став 2. ЗОР-а, припада у висини изгубљене зараде, па нема законског основа за исплату по основу зараде упоредног радника. Како је тужени тужиоцу по овом основу дана 24.04.2015. године, већ исплатио износ од 164.695,00 динара, дужан је да му на име разлике исплати још и износ од 257.955,46 динара, као и да на утврђену разлику од 93.360,46 динара, у корист тужиоца уплати порезе и доприносе надлежним фондовима, како то правилно налази другостепени суд, због чега нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Супротно наводима ревизије, није постојала законска обавеза туженог, да након изјаве тужиоца од 06.04.2015.године, да се неће враћати на посао, врши обуставу у корист тужиочевих поверилаца, с обзиром да у време обуставе 24.04.2015. године, тужени није био тужиочев послодавац.

Без утицаја је ревизијско указивање на грешку учињену у рачунању, јер се тиме побија утврђено чињенично стање, што није дозвољено у поступку по ревизији.

Како се осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане другостепене пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић